

5. zasedání ZMČ BS
konané dne 20.4.2011

Zrušení zákazu shromáždění Dělnické mládeže na 1.máje 2011

Obsah:

- Důvodová zpráva o postupu ve věci soudního přezkumu rozhodnutí NSS o zrušení zákazu shromáždění Dělnické strany na 1. máje

Návrh usnesení:

Usnesení 305.... **Zrušení zákazu shromáždění Dělnické mládeže na 1.máje 2011**

ZMČ BS na 5. zasedání, konaném dne 20.4.2011

schvaluje

podání ústavní stížnosti § 72 odst. 1 písm. b) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, v platném znění
proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2011 č. j. 8 As 15/2011-72 a rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. prosince 2010 č. j. 29 A 125/2010-26
spojené s návrhem na zrušení části stanovení § 11 odst. 1 zák. č. 84/1990 sb., o právu shromažďovacím, v platném znění ve slovech „tři pracovních dnů“.

zmocňuje

JUDr. Radka Ondruše – advokáta, podáním předmětné ústavní stížnosti

pověřuje

starostu MČ BS podpisem plné moci advokátovi

Stanoviska dotčených orgánů:

- *Podání ústavní stížnosti projedná dne 20.4.2011 RMČ BS, usnesení bude předloženo na stůl*

Zpracováno dne: 8.04.2011

Zpracoval:
Odbor právní a organizační ÚMČ BS

Předkládá:
RMČ BS

Důvodová zpráva:

Rozsudkem ze dne 6. prosince 2010 zrušil Krajský soud v Brně rozhodnutí Úřadu městské části Brno – střed ze dne 23. 11. 2010 č. j. 100104678/ZEL/SHR/008 o zákazu shromáždění „Oslava svátku práce“, jehož svolavatelem je Dělnická mládež, občanské sdružení, jehož jménem jedná jeho předseda Erik Lamprecht. Důvodem zrušení je podle správního soudu nedostatečnost a nepřezkoumatelnost zákazu shromáždění. Proti tomuto rozhodnutí podal Úřad městské části kasační stížnost, jíž Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 11.

března 2011 č.j. 8 As 15/2011-72. Obě rozhodnutí jsou účinné okamžikem vyhlášení. Rozhodnutí obou soudů vychází ze stejného závěru – úřad neunesl důkazní břemeno, pokud jde o důvody zákazu shromáždění, poukaz na neústavnost lhůty k jeho posouzení nebyl shledán opodstatněným. Oba soudy přitom vycházely z konstantní judikatury k zákonu č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, jež jednoznačným způsobem preferuje volnost shromažďovací před v podstatě čímkoliv jiným, možnost omezení tohoto práva považují za více než výjimečnou.

S ohledem na stávající judikaturu Ústavního soudu k otázce aktivní legitimace k podání ústavní stížnosti je nemožné, aby byla podána ústavní stížnost z pozice správního orgánu, jež ve věci rozhodoval. Tomu tato obrana nepřísluší. Aktivně legitimovaným k podání ústavní stížnosti je pouze orgán územní samosprávy, tvrdí-li, že došlo k zásahu do jeho práva na samosprávu. Orgánem, který by potom byl v daném případě oprávněn stížnost podat, by muselo být zastupitelstvo Městské části Brno - střed (a pouze ono), na podání tohoto zvláštního druhu ústavní stížnosti by se muselo usnést (dtto na zastoupení). I když není explicitě v žádném právním předpisu vymezen jeho obsah, právě z judikatury Ústavního soudu lze dovodit jeho úzké chápání při posuzování ústavní stížnosti s tím, že limity výkonu tohoto práva jsou obdobné jako limity výkonu státní moci (zákonnost, proporcionalita, minimalizace zásahů do práv třetích osob).

Právo na samosprávu, resp. jeho tvrzené porušení, se zde tak výrazně zužuje (lze říci, že současné právní vymezení tohoto práva je vágní a neurčité), z hlediska Ústavy jde o správu místních záležitostí – nikoliv však správu svého majetku, která má charakter soukromoprávní, - resp. „záležitostí místního významu“. (Je v dané chvíli třeba si mj. položit otázku, zda se jedná v posuzovaném případě skutečně pouze o záležitost místního významu.)

Tradičně je komunální ústavní stížnost spojována s přímým zásahem státu (příp. jiného územního samosprávného celku) při výkonu veřejné moci do práv obce nebo jeho orgánů (volební věci, výkon mandátu zastupitelstva, příp. věci místního referenda).

Sám Ústavní soud však právo na samosprávu explicitě nevymezil, má tedy znovu možnost se jím zabývat. I kdyby byla ústavní stížnost odmítnuta, předmětem přezkumu z povahy věci nutně musí být právě ona zákonná lhůta, k jejímuž zrušení podaná ústavní stížnost směřuje.

Samotná městská část nemá jiný prostředek, nijak dosáhnout příslušné legislativní úpravy, jež by zvrátila dosavadní favorizaci svolavatelů shromáždění ze strany státních orgánů, kromě uvedeného postupu tak lze vyzvat k využití svých práv zákonodárné iniciativy ty členy zastupitelstva, kteří zároveň působí v příslušném zákonodárném sboru.

Podaná ústavní stížnost má sice velmi malou naději na úspěch, bude mít bezpochyby tento efekt:

- a) Upozorní na omezení, jež z této zákonné lhůty plynou, což může vést ke vzniku legislativní iniciativy na půdě Parlamentu ČR
- b) Poukáže na malou obranyschopnost obcí proti zneužívání shromažďovacího práva
- c) Může vést ke konkrétnější definici práva na samosprávu prostřednictvím Ústavního soudu (obecně lze konstatovat, že jeho výklad tohoto práva je širší než výklad obecných soudů)
- d) Může vyvolat další nutnost legislativních změn, pokud Ústavní soud dospěje k závěru o neudržitelnosti napadeného ustanovení.